Den avlidnes namn är svårläst, i B. 864 **keiʀilr**. Av **k** är övre hälften av övre staven förstörd, **ei** äro nedtill skadade, ᛦ **ʀ** klar. Därpå följer **u** med tydlig stav, men bistaven är skadad på mitten. Den följande runan bör ha varit ᚴ **l**, men bistaven är borta; från staven utgår en fåra, som tagits för bistaven i ᚾ. Därpå är **r** tydlig, men sedan är stenen skadad, dock har troligen ingen runa funnits före det kolon, som slutar denna slinga. Namnet är alltså **keiʀulr** *Gēʀulfr* med utelämnat **f** och i nom. sing. i stället för ack. sing. C. F. Nordenskjöld läser **keiʀuar**, men 28 kan icke vara **a**.

Övre slingans inskrift börjar med **:b** rakt ovanför det skadade stället efter sista runan i den nedre, blott övre delen av runan är i behåll, men **b** synes säkert. Den följande runan väntar man skall vara ᚦ **o**, vilken form **o** har i **koþan**; staven är klar men stenen är skadad, och runan ser ut som ᚾ med smala bistavar. Därefter bör **t** hava följt; ungefär halva staven nedifrån är i behåll, bistavarne ej synliga, måhända synas deras spetsar, ty toppen är borta. I **a** saknas staven ovan bistavarne. I **halbi** saknas övre delen av **lbi**. I **sialu** är **s** vänderuna; en fördjupning på **i** torde icke vara åsyftad som prick, då den är mindre än övriga prickar. På **s** i **has** är övre staven borta.

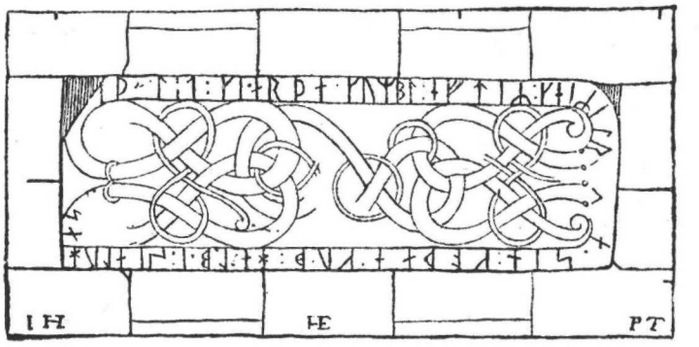

B. 864.

Inskriften är följande:

Nedre raden: ×-[e]þa : let : kiarua : kumbl : efti[ʀ:] keiʀulr : Övre raden: :b*ot*a : sin : koþan : kuþ : halbi : sialu : has :

Namnet i inskriftens början synes utom -[e]þa böra hava innehållit två runor. Utrymmet skulle alltså passat t. ex. för namnet [fr]iþa. Som ex. på namnet fsv. *Gerulf* anför Lundgren, *Personnamn, Gerulphus* Uppl. SD. III, 98.

Översättning: Frida (?) lät göra minnesmärke efter Gerulf, sin make god. Gud hjälpe hans själ!

161. Kimstads kyrkogård, Memmings hd.

Pl. LIII. Fig. 2.

Litteratur: B. 863; L. 1126; W. 13; Peringskiöld, *Mon.* VII; Broocman, *Beskr. öfver Östergötland*, s. 491; P. A. Säve, *ATS.* 1, s. 69; *Reseber.* 1861, s. 22; C. F. Nordenskjöld, *Reseber.* 1872, I, s. 2, teckn.; E. Ihrfors, *Ostrog. sacra*, s. 17, teckn.

Peringskiöld och B. 863 säga runstenen vara på kyrkogården; Broocman säger den hava funnits där men blivit sönderslagen vid sista kyrkobyggnaden; vid P. A. Säves besök 1861 var stenens toppstycke försvunnet, fotstycket låg i sockenmagasinets stenfot,

varifrån det sedan blivit uttaget och rest vid insidan av norra kyrkogårdsmuren mitt för sakristian.

Ämnet är rödaktig granit. Höjden är 1,7 m, bredden, tangerande nedersta slinglinien, är 38 cm, vid toppen ävenledes 38 cm. Vänstra och högra slingans bredd är 5 cm, mittradens nedtill 8,5 cm, upptill 6 cm.

Första namnet ᛫**suen** står ovanpå en avsats i stenen, som korsar slingan efter detsamma, varigenom runorna **en** blivit korta. Av skiljetecknet efter **suen** nedom avsatsen synes möjligen ändarne av de nedre korsarmarne. I **auk᛫þeʀ** har blott ʀ toppen i behåll. I **bryþr** har **y** tydlig prick. Av **r** i **r[istu]** är nedre staven i behåll, det övriga bortslaget.

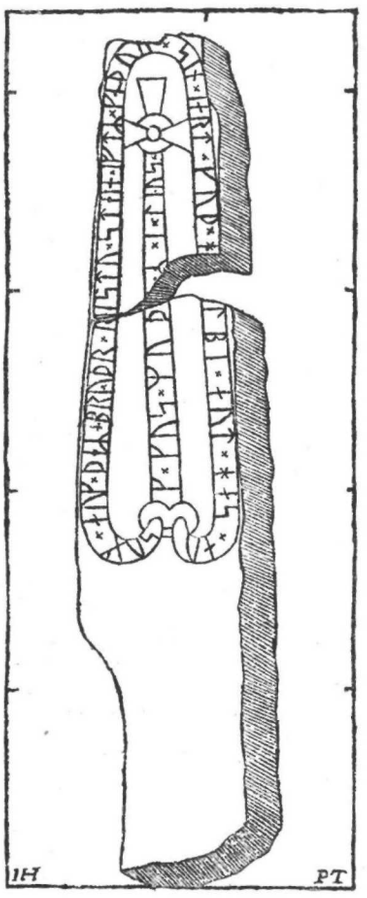

B. 863.

I högra slingan har **u** i **aut** en prick men för långt ned att vara huggen.

Med efter B. 863 tillagda runor inom [ ] är inskriften följande:

᛫suen[᛫]auk᛫þeʀ᛫bryþr᛫r[istu᛫stein᛫iftʀ᛫kaþur᛫sin᛫iart᛫kuþ᛫h]ialbi᛫aut᛫has᛫auk᛫kus᛫muþi[ʀ᛫i᛫lius᛫]

Runor på de ställen, som i B. 863 betecknas som bortslagna, äro tillfogade med antikva. Felläsningar i B. 863 äro uppenbarligen **kaþur** för **faþur** och **iart** för **iarl**, av vilket namn många exempel finnas i runinskrifter i Uppl., ett par i Södml. Lundgren, *Personnamn*, har blott formen *Iærl.*

Ristningen **aut** måste motsvara omljudet uti isl. *ǫnd*, jfr **auk**. Liksom här står: *Guð hialpi ǫnd hans ok Gu(ð)s mōðiʀ ī liūs!*, så förekommer B. 87, L. 415, D. II, 75 Risbyle, Täby sn, Uppl., undersökt av mig 1903: **li anum lus·uk baratis** 'förläne honom ljus och paradis!', och B. 615, L. 688, D. I, 76 Folsberga, Vallby sn, Uppl.: **:liti kumo+otn tumi+i lus yk baratisi** 'låte Domes ande komma i ljus och paradis!' Runstenen D. R. 167 Lundhöj på Bornholm, Wimmer, *De danske Runemindesmærker* III, s. 273 f., innehåller dels **kristr:hialbi:siolu:auþbiarnar:i lus:auk:bratis**, dels **kristr:hialbi:siolu:auþbiarnar:auk:kun[iltar]:auk:santa:mikel:i lius:auk:baratis**.

Fonetisk transskription:

Swēn ok þēʀ brōðr rēstu stēn æftʀ faður sinn Jarl. Guð hialpi ǫnd hans ok Guss mōðiʀ ī liūs!

Genom *þēʀ* 'de' framför *brōðr* inbegripes även Sven bland dem efter att förut hava framhållits framför dem.

Översättning: Sven och hans bröder reste stenen efter sin fader Jarl. Gud och Guds moder hjälpe hans ande till ljuset (saligheten)!

Anm. »L. 1127. I foten af sockenmagazinet», av vilken en teckning finnes i L. f. B. med påskrift: »Fragment af en Runehäll, infattad i Stenfoten til Kimstads Socken-magazin, vid pass $2^1/_2$ aln (1,48 m) lång» är synbarligen Ög. 161 i stympat skick och dåligt avritad.